

ASTUCIA

JUGUET EN UN ACTE i EN PROSA

original de

Jacinto Arxer i Bussalleu

CALELLA

Imp. VALLS & COMPANYIA

1921

ASTUCIA

250621

2107

ALPHA

ASTUCIA

JUGUET EN UN ACTE I EN PROSA

original de

Jacinto Arxer i Bussalleu

CALELLA

Imp. VALLS & COMPANYIA

1921

ASTUTIA

ASTUTIA ET ALIA DE VITIIS

DE VITIIS

ASTUTIA ET ALIA DE VITIIS

ASTUTIA

ASTUTIA ET ALIA DE VITIIS

101

PERSONATGES:

CONXITA	20 anys
Don BENET	60 »
ANDREUET	22 »
MARIANO	40 »
Sr. TOMÁS	50 »

Dreta i esquerra les del actor

Epoca actual

NOTA → Si en el teatre no hi ha llum elèctric, se recomana que s'utilitzi espelmes.

DEDICATORIA

A la meva estimada Mare

L' AUTOR.

Acte únic

Sala rica, làmpara al centre. Porta al foro que tindrà sortida al carrer; a la dreta dues portes de quartos dormitoris, i altres dues portes a la esquerra: la del primer terme, dormitori i la del segon cuina i menjador. A la dreta entre les dues portes una taula amb recado d'escriurer i al costat un sofà. A la dreta del foro una torreta amb flor a sobre uns trespèus, que sigui fàcil de caurer.

ESCENA PRIMERA

D. BENET, després CONXITA

D. BENET, *assentat prop la taula llegint una carta.*

¡Pobre germana! I que 'n passa de disgustes amb aquest fill tan calavera! No puc rèbrer cap carta que no s'esclami. Prou n'hi faig de sermons quan ve, pero tot es en và, ell amb els séus vicis no s'escolta a ningú i vinga malgastar diners. Ditxosos teatres... son la perdició de mitja humanitat! ¡Quan penso que jo en tota la meva vida sòls he vist tres funcions, m'esgarrifo al pensar que hi hagi gent que cada dia hi vagi, oh!... i a voltes per vèurer lo mateix. No sé

quan aquest noi posarà enteniment; sempre tan distret, sempre al darrera de cantantes, de còmiques... ¡oh! quin cap més destornillat. *(Pausa)* Tan bé que podria estar la pobre Tuies si aquest xicot no hagués volgut seguir carrera; quedarà sense cap quarto, perquè del seu fill no hi ha que refiar-se'n; quin metje que'n sortirà; el pobre que eil visiti rai...

CONXITA *(pei foro molt ben vestida; portarà sombrilla)*

Déu lo guart papà. *(Li fa un petó).*

D. BENET

Ola, Conxiteta! ¿qué tal com ha anat la passejada?

CONXITA

De primo cartelo. *(Deixarà la sombrilla i el monedero).* Al arribar a la font hem trovat a la familia Cervelló i hem tornat plegats, i tots me han acompanyat fins aquí a casa.

D. BENET

No hi ha com tenir bon caràcter, per una persona fer-se simpàtica amb tothom.

CONXITA

Vol callar!...

D. BENET

Mira, carta de la teva tia. *(Conxita s' assèn en el sofà).*

CONXITA

¿Que diu?

D. BENET

Si, qué vols que digui! lo de sempre. Que 'l seu fill estànt a Barcelona, no's recorda d' anar al poble.

CONXITA

S'esclama molt la tia de l'Andreuet; me sembla que no n' hi ha per tant, no pert cap curs... no sé que vol més.

D. BENET

No vol dir res quedar bé; pero noia has de pensar que de trenta duros que li envía cada mes la teva tia encare no li duren una setmana!

CONXITA

Pero a Barcelona no es pas al poble; pagat dispesa, rentar i planxar, amb prou feines li deuen quedar dèu duros; a ciutat no n' hi ha per res.

D. BENET

No l'abonis; son escasos els mesos que paga lo que dius; el mes passat va tenir que pagar la séva mare quatre mesos atrassats de dispeses. No ho faria no, si el séu pare visqués.

CONXITA

Ningú més ne te la culpa que la tia; si en lloc d'enviar-lo a Barcelona se l'hagués tingut al séu costat, res d'això passaria.

D. BENET

¡Pero si ell no s'hi va volguè estar!

CONXITA

Està clar, si en lloc de cavar la terra li hagués fet fer altre cosa, ell no s' haguera aborrit; ves, un jove com l'herèu. Planell fer-lo fer de terrassà.

D. BENET

Aixís es la manera de criar la família, seguir el treball de la casa.

CONXITA

Si, pero miri quins resultats.

D. BENET

L'home qu' es treballador cap ofici ha de repugnar i menys un que ja está encanilat i quan jove s'ha de criar una posició per a passar una bona vellesa, qu'es el problema més difícil de resoldre de la vida; sent jove rai... de qualsevol manera un se la campa; mes... quan s' es vell si no es té l' ampar de 'l diner o de fills que 'l mantinguin no hi ha cap mes remèi que anar a un asil.

CONXITA, *amb burla*

Caramba, papá, quina filosofia avui...

D. BENET

No son filosofies, es que l'home te la obligació de fer aquestes dúes coses; arreconar diners i casar-se.

CONXITA

Está bé; els homes tenen el deber de casar-se pero les dònnes no.

D. BENET

Vull dir en general, dòna.

CONXITA

¡Ah!

D. BENET

Jo lo que voldria, i estaria molt content, fóra que tú trobessis un bon xicot.

CONXITA

Això rai, em podria casar amb l'Andreu.

D. BENET, *fòra de sí*

Verge pura dels set Dolors... ¿Ja saps lo que has dit? Casarte tu amb aquest cap vert, que per tot allà aont va tothom ha de parlar d'ell!

CONXITA

Tothom diu de l'Andreu, pero no hem trobat ningú que sápigam dir qu' hagi fet res de mal; ja sabem lo qu'es la gent, per més que fes sants sempre faria dimonis. Ja tenen raó que quant diuen qu'un gos es rabiós!... No sé que vol més la fía; un noi aplicat que tots els estudiants del seu curs no tenen més boca per alabar-lo; i lo que prova més son les notes que treu cada any.

Sinó que la tía, no sé lo que voldria. Tal volta inflada per alguna persona que no dèu poguer vèure al pobre Andreuet...

D. BENET

Alsa, alsa; sembla que't dónen corda. Quina cotorra! Mirèu donya Conxita com defensa al séu cosinet. A.fè noia que si t'has posat al cap de casarte amb aquest ximplet, vas molt equivocada.

CONXITA

No papá, jo no li dic tal cosa; pero em sap molt de greu que's rebaixi tant a una persona; i a més, me sembla que no fòra tant mal acertat el casament: es jove, guapo, amb carrera i herèu d'una bona casa:

D. BENET

Bueno, bueno, no et forgis semblant cosa al cap perquè la teva ma ja está emparaulada. (*Al-sant-se*).

CONXITA, *Estranyada*

¿Emparaulada?

D. BENET

Si, amb un senyor riquíssim; no es molt vell, te una cincuantena d'anys, pero noia a n' aquest mon lo principal es don diner. (*Conxita queda pensativa i trista. D. Benet se passeja*). Vaja

bojota, no fassis aquest paper. Ja 'l veuràs; avui ha de venir. Encare tes amigues te tindran enveja. (*Conxita dissimuladament s'aixuga'ls ulls*). Vaja no siguis tonta... Ves, digas a la Pepeta que m'arregli'l brenar. (*Surt per l'esquerra segon terme*).

ESCENA II

D. BENET, després ANDREUET

D. BENET

Sembla que no l'hi ha caigut gaire bé. (*Encent la làmpara*). I quin empenyo en defensar al seu cosí; ¡quin disbarat!... ¡i quin gendre mes poca solta! (*S'assèu a la taula. Pausa*). Passem comptes, que si un home no vegilés se trovaria amb la caixa buida. (*Pausa; va repassant una suma*).

ANDREUET, *pel fòro; molt elegantment vestit*

Déu lo quart oncle. (*L'abrassa*). Lí participo que m'han aprovat el curs.

D. BENET

Ola, bona pessa. (*A part*). Si que'm sap greu que haji vingut.

ANDREUET

A ont es la cosineta?

D. BENET

Per allà dins.

ANDREUET, *s'assèu en el sofà*

¿Bona com sempre eh?

D. BENET

Are potser la casarem.

ANDREUET, *sorprès*

¿De serio? ¿amb qui?

D. BENET

Amb un del teu poble; el Senyor Tomàs, l'americano.

ANDREUET (*entrega un puro a son oncle quedant-se un altre per ell*)

Tinga oncle.

D. BENET

Gracies noi. (*Posant el cigarro devant d'Andreu*). Fins en tindria remordiment de fumar-lo. ¡Quina manera de gastar els diners tan miserablement!

ANDREUET

Aixó es donar trevall...

D. BENET

¿Trevall?

ANDREUET

Si home; quants mils homes no tindrien fei-

na si tothom pensés com vostè. ¿I amb que ha fet els diners el séu futur gendre?

D. BENET

Sempre'ls mateixos arguments. Si tantes ganes tens de fumar, fuma de baratillo i arrecona la diferencia, qu' encare que sia poca la quantitat, son moltes les vegades que cremes cigarros de aquesta mena. ¿Com ho haguarem fet nosaltres quant va morir el pare, que al Cel sia. (*Andreu et se treu d' una butxaca un mirallet i una pinta i amb descaro se arreglará'l bigoti*). Varem quedar la mare, que Deu l' hagi perdonada, i cinc germans amb un petit negociet i gracies a Deu varem portar la barca a port; i tots ens hem creat una posició bastant arregladeta. Ta mare t' ha volgut dar carrera i gasta més de lo que pot, i tú en cambi disgustos sobre disgustos, malgastant tots els diners que t' envía. Ja ets massa gran i hauries de tenir una mica més de coneixement i deixarte de teatres, cafés... (*Andreu et s' haurà tret una postal*).

ANDREUET, *ensenyant la postal a son oncle*

La Raquel Méller.

D. BENET, *cremat*

Tu ets boig, te renyen i en fas tant de cas com si sentissis a ploure.

ANDREUET

¡Qué haig de fer home! Si cada vegada que vinc es lo mateix; no hi pot faltar-hi el sermó. (*Apart*). Vaia curcó.

D. BENET

¡Oh! i encare no n'hi ha prou.

ANDREUET

Si vosté vejés la Raquel!... i quina «Esclava mora» canta! (*S'aixeca*) Miri. (*Es treu de la butxaca varies postals*). La Fornarina, La Bianca Estela...

D. BENET

Fuig noi, fuig amb aquesta brutícia; mira amb que't malgastes els quartos.

ANDREUET

¿Malgastá diu? Tregui tot aixó del món i bona nit industria, comerços, trevalls, perquè tot aixó es vida.

ESCENA III

D BENET, ANDREUET i CONXITA

CONXITA, *per l'esquerra segón terme amb vestit de casa,*

Papá. (*Adonant-se de l'Andreu*). Ola Andreuet, tú per qui. (*Encaixant*).

ANDREUET

Si cosineta, ¿com estàs?

CONXITA

Jo molt bé, ¿i a tú? ¿com t'han anat els exámens?

ANDREUET

Perfectament; de totes les assignatures tinc notable.

CONXITA

Veü papá si es aplicat...

D. BENET

Molt. (*A Conxita*) ¿Que volies alguna cosa?

CONXITA

Li venia a dir que ja te'l brenar arreglat.

D. BENET

Gracies a Deu; be heu trigat prou; i aixó que sabs que ha de venir el senyor Tomàs. (*Conxita baixa'l cap. A Andreuet*). Ets servit noi maco?

ANDREUET

Que aprofiti onclet.

D. BENET

Lo qu'es de bones paraules no t'en faltan, no. (*Surt per l'esquerra segón terme*).

ESCENA IV

CONXITA i ANDREUET

CONXITA

Ja vaig rèbrer la teva carta.

ANDREUET

¿Qué la va vèurer l'oncle?

CONXITA, *fa que no amb el cap*

Com que ja havia avisat al carter.

ANDREUET

I perquè no vares contestar?

CONXITA

Cap d'aquets dies he pogut fer-ho perquè no he estat un instant sola, i pensava escriuret avui, que tampoc ho haguera fet.

ANDREUET

Perquè?

CONXITA

¡Ai si sabessis lo trista qu'estic!

ANDREUET

I aixó?

CONXITA, *plorant*

El papá 'm vol casar amb un altre.

ANDREUET

Ja m'ho ha dit; pero jo m'ho he pres molt a la fresca!

CONXITA

¡Tu rai!...

ANDREUET

¡Jo rai!... Dèus volguer dir que no t'estimo; jo que no passo un sol dia que no pensi amb tú,

Conxita; que no més espero acabar la carrera per demanar-te al teu papà.

CONXITA

¡Pero si ell no ho voldrà!...

ANDREUET

¡No ho voldrà!... i voldrà fer-te desgraciada casan-te amb aquell senyor Tomàs... no Conxita, no; primer tot, avans de vèuret d'un altre. ¡Quina melangia sentiria mon cor!... (*Li agafa una ma i l'altre li posa sobre l'espatlla*). Tú que a totes hores presideixes mon pensament; per tot allà aon vaig, per tot me segueix ta imatge; i per les nits, quan mes parpelles se clouen tampoc fujes de mon pensament, tots mos somnis son en tú aimada meva.

CONXITA

¡Ai Andreuet, que's bonic tot aixó! no ho havia sentit mai...

ANDREUET

Mai dius!... Si tu no més has saborejat la prosa de la vida; i avui que't topes amb la poesia 't troves estranya, i es tanta l'alegria que sents que obres de bat a bat les portes del teu cor perque mon amor hi fassi niuada. ¡Quan te estimo! (*Pausa. Va per fer-li un petó*).

ESCENA V

DITS i D. BENET

D. BENET, *per l'esquerra segón terme, adonant-se dels enamorats. Enfadat.*

Noia.

CONXITA, *esglayada*

¡Ai!

ANDREUET

Corri oncle; porti una mica de cendra que una vespa l'ha picada.

D. BENET

¡Verge Santa! (*Sortint corrents per la porta de la cuina. De dins*). Pepeta, Pepeta.

CONXITA

¡Ai! ¿que fas? (*Andreu et li dona un pessic*).

ANDREUET

Un sanctreit.

D. BENET, *entra drepresa amb la pala dels fogóns plena de cendra, que la deixa sobre la taula*

Te Andreuet. (*Mirant la cara de Conxita*).
¡Quin sanctreit! Has tingut ben bé un Sant en devoció... tan a prop de l'ull!...

ANDREUET, *fregant la cara de Conxita*

Amb la cendra no li pujarà l' infló.

D. BENET

Encare sort que tu eres aquí Andreuet.

CONXITA

Ai, papá; ¡quina picada!

D. BENET

Vina a pèndrer una mica d'aiguanaf, perquè t'haurás espantat. (*Surten D. Benet i Conxita per l'esquerra*).

ESCENA VI

ANDREUET després MARIANO

ANDREUET

¡Amb una mica més!... ¡Quín susto! (*Pausa*). Pobre Conxita, ¡quant m'estima!... i que l'oncle la vulga casar amb aquell tipó. (*S'asseu en el sofá*). No pot ser..... quant l'oncle 'l conega. (*Pausa*). Pero jo no sé perquè la mamá s'ha de ficar amb aquets assumptes.

MARIANO, *pel foro. Tipo molt pagés*

Ep; ¿qui hi ha per aquesta casa?

ANDREUET, *girant-se*

De aont sortiu? (*Alsant-se*).

MARIANO

Ta foll; no 'l feia pas per quí.

ANDREUET

Que havèu vist a la mamà.

MARIANO

Si senyor, bona com sempre. Vinc perquè ella m'ha dit que'l senyor Benet té una euga que se la vol trèurer. I fins me 'n alegro que vostè sigui aquí; perquè'l senyor no'm coneix.

ANDREUET

(*Apart*) Quina idea!..... (*Alt*) Per l'euga?

MARIANO

Sí. I que tal; siguim franc; que tal es aquest animal?

ANDREUET

Home, ja veureu; es jove; va molt agranada no trevalla gaire, i es la causa que sempre està ajugessada. Pero el mal no es aquí; la tara més gran es que té pessigolles.

MARIANO

Malo, malo; ja es una tara ben grossa.

ANDREUET

S'hi ha d'anar molt en cuidado. Vos ho dic per la amistat que tenim; no voldria que fos dit.

MARIANO

¡Vol callar!.....

ANDREUET

I l'oncle se la vol treurer; com que 'l pobre amb les manies qu'ha agafat no surt mai.

MARIANO

Pobre senyor; no ho sabia.

ANDREUET

Si; ha agafat la mania de que'l volen matar, i sempre va amb una pistola a la butxaca.

MARIANO, *assustat*

Caram. (*Apart*). Fins em sab greu d'haver vingut.

ANDREUET

Are l'avisaré de que sou aquí.

MARIANO

Pero... no estic pas en perill? perquè si acàs ho deixariem córrer tot; no hi ha cap tracte fet encare.

ANDREUET

Home... crec que no; pero no es per demés

que vigilèu. Ja l'enteraré primer per lo que veniu. I a més, quin paper representarieu amb la mamà si vos ennaveu.

MARIANO

Ja veurà... un home... sab!...

ANDREUET

Sí; comprenc. (*Apart*). Si em surt bé la cosa rai..... la noia es meva. (*Surt per la segona esquerra*).

ESCENA VII

MARIANO sol, despres D. BENET

MARIANO

(*Gran pausa*). Estic amb pell de gallina. M'hi ficat ben bé en una mar de tribulacions. (*Pausa*). Boig, i sempre amb una pistola a sobre. ¡Ai! quines esgarrifances; me sembla que ja tinc la agonía. (*Pausa*). Jo que a tan bon preu podia compar el caball de càn Terrades i per les amistats amb la senyora Tuies m'he ficat dintre un matadero.

D. BENET *per l'esquerra, segon terme, molt alegre*

¡Ola! ¿Que tal? Benvingut sia!...

MARIANO

Deu lo quart D. Benet. (*Se donen les mans, Mariano amb recel; D. Benet el mira amb estranyesa*). (*Apart*). I com me mira; potser li entrarà l'atac. (*Andreu et surt de la segona porta i es fica a la primera per escoltar*).

D. BENET

(*Apart*) ¿Pero, qué ha fet la mena germana?

MARIANO

Ja veurà D. Benet; no hi ha cap tracte fet; amics com sempre; i fins no 'm ve gaire bé 'l quedárme-la; perque amb la tara que té...

D. BENET

¿La tara diu? (*Enfadat*). ¿Quina?

MARIANO

Caram, no s'enfadi; pero vosté pot compèndrer molt bé que's un defecte molt gran el tenir pessigolles.

D. BENET

¿Pessigolles? ¿Qui li ha dit semblant cosa? ¿Qui es que está enterat d'això? I a més, st en tingúes, vostè no n'ha de fer-ne res. (*Apart*). Lo qu'estranyo es que la meva germana avui... (*Ficant-se la ma a l'infern del gec per treure's la carta*).

MARIANO *pensant que's treu la pistola*

Per Deu don Benet. (*Agafant-li la ma*). Miri que soc pare de família.

D. BENET, *sorprés*

¿Vosté pare de família? I vosté es el pretendent de.....

MARIANO

No s' enfadi; deixem-ho córrer.

D. BENET

Es que no li donaré. (*Apart*). I per mes pega un viudo. (*Alt*). ¿Pero la meva germana li ha dit que vingués?

MARIANO

Si senyor; ella mateixa m'hi ha atrassat.

D. BENET

Pero si'm diu qu'es un... (*Ficant-se la ma a la butxaca*).

MARIANO

No don Benet; tinga compassió de mi.

D. BENET

¿Quina compassió li haig de tenir?

MARIANO

Ja veurá, un home sempre veu el perill.

D. BENET, *estranyat*

¿El perill? (*Apart*). Val més que m' en vagi, no vull tractar amb ximples. (*Surt per la segona dreta. Mariano se'l mirará espantat*).

ESCENA VIII

MARIANO sol; després D. BENET

MARIANO

¡Quins dos sustos he tingut... Si no li arribo a aturar la ma, pobre cap méu. Pero la séva germana no dèu estar enterada d'aquesta mania. (*Pausa*). Finsestic per anarme'n; pero... ¿sense dir res? tal volta 's pensarien alguna malifeta i encare seria pitjor, i aquest home amb la rabia que té 'm faria mal. (*Pausa*). I si' m quedo i li torna l' atac de bogeria el qui ho pagarà tot seré jo. Va, va; surti lo que surti.

D. BENET, *de dins*

Andreuet...

MARIANO, *espantat*

¡Ai pobre de mi!... com ho faig per desfer-me 'n?

D. BENET, *de dins*

Andreuet...

MARIANO

Ja es aquí. Sant Marc, Santa Creu, Santa Bàrbara no'm deixeu. Si jo'm pogués amagar... Qui sab en aquesta porta. (*Senyalant la porta primera dreta*). Veiam. (*Va a la porta i empeny*). Oberta. (*Amb molt recel hi va entrant*).

D. BENET, *per la segona dreta*

Andreuet. (*Mariano entra de sopte i tanca la porta*). Tampoc. Aon deù ser are aquest noi. (*Surt per la segona esquerra*).

ESCENA IX

ANDREUET; després CONXITA

ANDREUET, *per l'esquerra primera*

M'ha semblat que l'oncle'm cridava... va, va, ja hi tornarà. (*S'assenta*). L'assumepte surt a les mil marevelles. L'oncle s'ha cregut que'n Mariano era'l senyor Tomàs, i està ben decidit en no dar-li la noia. (*Pausa*). Això prou surt be... ¿i quan vingui el verdader senyor Tomàs?

CONXITA, *per la segona esquerra*

Andreuet.

ANDREUET

Ola, hermosa.

CONXITA, *molt contenta*

Ei papà et demana.

ANDREUET

¿Qué vol?

CONXITA

Me sembla que 't vol parlar de mi; com que avàns de venir tú jo li som indicat, de certa manera, que tú m'agradaves i com que hi ha hagut aquesta mala interpretació amb aquest home.....

ANDREUET, *alsant-se agafant les mans de Conxita*

¿Vols dir, Conxita, que'm vol parlar d'aixó?

CONXITA

M'ho sembla. Ves cuita; i are no'l fassis enfadar dient-li aquelles ximpleries.

ANDREUET, *surt molt alegre per la segona esquerra*

Pert cuidado, adeu.

ESCENA X

CONXITA, després senyor TOMÁS

CONXITA

¡Com m'estima pobre Andreuet! (*Pausa*).
¡Qué felissa es la persona que no sab lo qu'és amor!..... ¡que se'n estalvia de disgustos! (*Pau-*

sa). ¿Cóm s'arreglará per desfer-se de tot aquest embolic que ha tramat? (*Pausa, anant cap a la porta*). ¿Qué deuràn dir? Fins estic per anar-los a escoltar; pero..... si 'm veuen..... va, va. (*Tanca la porta del foro i va per apagar el llum. Sona el timbre*). Truquen, ¿qui serà? (*Obra la porta*).

Sr. TOMÁS, (*Tipo quelcom estrany; parla un poc castellanitsat; va ben vestit*)

¿Se puede?

CONXITA

Ja pot passar. (*Apart*). ¡Ai, Deu meu; dèu ser el que'm ve a demanar.

Sr. TOMÁS, *entrant*

Als peus de vosté senyoreta. (*Conxita inclina un poc el cap*). (*Apart*) ¡Qu'ès guapa! (*Alt*) Ja 'm devien esperar; perdonim si he fet un poc tart; no ha sigut per culpa meva; el tren ha retardat.

CONXITA, *neguitosa*

Passa moltes vegades.

Sr. TOMÁS

Sembla que l' ha sobtada la meva visita. Comprenc; al tardar tant debíen pensar que no vindria.

CONXITA

(Apart) Ni mai...

Sr. TOMÁS

Pero de tot arriba l'hora, Conxita. ¿Que no hi és el seu papà?

CONXITA

Si senyor; ja l'aniré a avisar. ¿La gracia de vosté?

Sr. TOMÁS, *estranyat*

¿Cóm? ¿No está enterada de la meva visita?
¿No li ha dit rés el seu papà?

CONXITA

No senyor.

Sr. TOMÁS

Si que ho trovo estrany, perquè amb la seva tía de vosté.....

CONXITA

¿Amb la meva tía?..... ai, ai, no sabia res.....
(Apart) Qu'es fastigós.

Sr. TOMÁS

Suposo que no m'hauré equivocat de casa.

CONXITA

No sería estrany..... de vegades.....

Sr. TOMÁS

(Apart) Qu'és adusta aquesta noia; me sembla que no farà per mí.

CONXITA

Ja l'anunciaré al papá. Repeteixo: ¿la gracia.....

Sr. TOMÁS

Don Tomás Angüelles.

CONXITA

Fassi el favor de passar. *(Li obra la porta primera esquerra)*.

Sr. TOMÁS, *surtint per dita porta*

Servidor de vosté. *(Conxita torna a tancar la porta)*.

ESCENA XI

CONXITA sola

¡Ai, Deu meu! ¿com m'ho arreglo are per dir-ho al papá que aquest home es aquí? ¡Quins apuros! No més surten contrarietats. Si jo pogués véurer primer a l'Andreuet avans de dir-ho al papá..... A véure, primer explorarém el terreno. *(Tanca la porta del foro i apaga el llum, deixant primer la porta de la cuina oberta, per*

donar claror, sortint després per aquesta, tancant-la).

ESCENA XII

MARIANO sol

(Escena fosca. Treient el cap). Qu'és fosc. (Sortint). Sembla que no hi ha ningú... Tremolo com la fulla al arbre. No vull passar més aixís; me'n vaig perquè aquest home està fóra de sí. (Va palpant per trovar la porta). Una cadira... vàlgam Deu, aon dèu ser aquesta ditxosa porta..... la taula..... ai, me sembla que'm perdo d'esma, pobre de mi..... pero aquesta por'a..... (Embasteix amb la torreta de la flor, fent-la caurer, produint un fort soroll). Vàlgam la Mare de Deu del Socors. (Tremolant de por).

ESCENA XIII

MARIANO, D. BENET, ANDREUET i CONXITA

D. BENET, per la segona esquerra; amb una espelma a la mà i a l'altre una pistola. Al darrera seu, Andreuet i Conxita. Escena clara.

¿Qui hi ha aquí?

MARIANO

Perdonim, D. Benet; soc jo que me'n anava.

D. BENET

¿I amb quin permís vostè encara era a casa?

MARIANO

Fassis càrrec de la meua situació. Per por de vostè m'havia ficat a n'aquell quarto, i are...

D. BENET

I are ha pogut fer de les seves.

MARIANO

Ja'm poden escorcollar.

ESCENA ÚLTIMA

Dits i Sr. TOMÁS

Sr. TOMÁS, *surtint del quarto enfadat*

Amb el permís de vostés

D. BENET, *amb estranyesa*

¿Un altre? ¡I are!.....

ANDREUET, *al senyor Tomás*

Deu lo quart senyor Tomás. (*Àgafant la mà de Conxita*). Tinc el gust de presentar-li la meua futura esposa.

Sr. TOMAS, *a don Benet*

Vosté s'ha burlat de mi, D. Benet, i li demano una explicació.

D. BENET

¿Vosté es el senyor Tomás?

Sr. TOMAS, *cremat*

Sí senyor.

D. BENET

Sembla que tots som a Sant Boi.

MARIANO

Ja ho pot ben dir-ho.

ANDREUET

Jo li explicaré oncle; com que amb la Conxita fa algú temps que'ns estimém, i compreníem que vostè de cap manera ho volia, hem buscat aquesta estratagema fent-li crèurer que'n Mariano era el senyor Tomás.

Sr. TOMAS

I aixís jo quedo en ridicol.

D. BENET

Que hi vol fer-hi, es l'amor; i el jovent es tant astut.....

CONXITA

Ai papà, queestic contenta.

ANDREUET

Sembla que'l veig que estigui passejant el seu net.

D. BENET, *rient i dant-li un cop a la cara*

Calla bojot, qu'ets més pillo, i em sembla que lo de la vespa han sigut camándules.

ANDREUET

Sort d'aixó.

MARIANO

Bueno, bueno, estiguin bons.

ANDREUET

Home, espereu-vos.

MARIANO

¡Oh! ja ho diu vosté.

ANDREUET

Oncle; me'n vaig a participar la nova a la mamà. (*A Conxita*) Adéu bufona.

CONXITA

Adéu bufó.

ANDREUET, *al senyor Tomás*

¿Ve vosté?

Sr. TOMAS

Si qu'haig de fer.

ANDREUET

Doncs fins a la tornada. (*Agafa'l barret i lo qu'haig portat i surt acompanyat de Mariano i senyor Tomás*).

D. BENET i CONXITA

A revèurer.

TELÓ.

Preu: **Una peseta**